

اولین نمایش والس با براندو

فیلم «الس با براندو»، با بازی بیلی زین در نقش این بازیگر محبوب، برای نخستین بار در جشنواره فیلم تورین به نمایش در خواهد آمد. به گزارش ویرینی در این فیلم به کارگردانی بیل فیشمن، زین در نقش مارلون براندو در دورانی که او داشت آماده می شد تا در فیلم «پدر خوانده» و «آخرین تانگو در پاریس» بازی کند، ظاهر شده است. «الس با براندو» بر مبنای خاطرات برنارد جاج، معماري که برای این بازیگر کار می کرد، ساخته شده است. بخش اعظم فیلم در همین جزیره تیتارو فیلمبرداری شد؛ جایی که براندو و جاج سعی کردند معماری و شیوه های پایدار زیست محیطی را اجرا کنند. «الس با براندو» به عنوان فیلم پایانی جشنواره تورین انتخاب شده تا صدمین سالگرد تولد مارلون براندو را نیز گرامی بدارد و ۲۴ عنوان از فیلم های بازیگر برنده دو جایزه اسکار را به نمایش بگذارد. چهل و دومین دوره این جشنواره از ۲۲ تا ۳۰ نوامبر (دوم تا ۱۰ آذرماه) برگزار می شود.

برگزیدگان جشنواره دوربین نت

برگزیدگان هفدهمین جشنواره عکس خبری - مطبوعاتی دوربین نت معرفی شدند. اسامی برگزیدگان بخش های مختلف از شایسته تقدیر تا رتبه اول به این شرح است: بخش آئین و مذهب؛ علی هاشمی کوشان، حمید وکیلی، محمدرضا بهمرام، مبین مایلی، رتبه اول، بخش اقتصادی؛ محمد عباس نژاد، اصغر خمنه، امید علیزاده و امیر عنایتی، بخش فرهنگ و هنر؛ محمدرضا دهداری، امیرحسین لولایی، اردلان آشنانگر و علی اصغر یوسفی، بخش فیلم و چند رسانه ای؛ پوریا نوری برای فیلم «لعبت باز»، جمشید فرچوند برای فیلم «امید سپید» و محمد مهیمنی برای «تالاب میانکاله» برگزیده های بخش چندرسانه ای. بخش ورزشی؛ احسان جزینی، فروغ طاهر خانی و مهدی نصیری، بخش ریاست جمهوری؛ حمید وکیلی، قدیر وفاری، سعید قاسمی، محمد برنو و مصطفی رودکی، بخش تک عکس اجتماعی؛ علی آذر، ایمان صمدی، یاسر محمدخانی، اسما اصغری رتبه اول و برگزیده (این عکس پس از راستی آزمایی دوباره جشنواره، به دلیل نقض مقررات از مسابقه خارج شد).

تجلیل از شانین در جشنواره مراکش

شانین، برای دستاوردهای سینمایی خود در جشنواره فیلم مراکش ۲۰۲۴ تجلیل می شود. به گزارش ویرینی، جشنواره بین المللی فیلم مراکش علاوه بر شانین، از دیوید کراننبرگ و نعیمه المشرفی، بازیگر بزرگ فقیه مراکشی، برای دستاوردهای حرفه ای شان تجلیل می کند. شانین که دو بار جایزه اسکار را برای فیلم های «میلک» و «رودخانه مرموز» دریافت کرده به تازگی مستند اوکراینی «سوپرپاور» را کارگردانی کرده و به زودی در فیلم «جنگ از طریق چشمان حیوانات» دیده می شود. المشرفی هم یکی از محبوب ترین شخصیت های مراکشی بود که پنجم اکتبر در کازابلانکا درگذشت. او با بازی در فیلم «عروسی خونین» اثر سهیل بن بارکا (۱۹۷۷) اولین نماینده مراکش برای اسکار بین المللی بود. دیوید کراننبرگ که فیلم های ژانر وحشت چون «عرشه ها»، «اسکرها» و «ویدئودروم» را کارگردانی کرده و استاد بی چون و چرای ژانر وحشت محسوب می شود هم در این جشنواره تجلیل می شود. بیست و یکمین دوره جشنواره بین المللی فیلم مراکش از ۲۹ نوامبر تا ۷ دسامبر (۹ تا ۱۷ آذرماه) برگزار می شود.

مصاحبه با سلیم اوجی کارگردان ترکیه ای

سینما کلاژی از زندگی

رضا صائمی - علی ورامینی: به همت مستانه مهاجر در موسسه «شکوه سینما»، مسترکلاسی با عنوان سینمای مستقل ترکیه و مختصات آن با حضور سلیم اوجی، فیلمساز ترکیه ای برگزار شد و آخرین فیلم او «در گذر زمان» هم به نمایش درآمد. این برنامه فرصتی شد تا با «سلیم اوجی» که فیلمسازی متعلق به جریان سینمای مستقل و هنری ترکیه است به گفت و گو بنشینیم. اوجی می گوید: «اصلی ترین دلیلی که به این دوره آمده ام، این است که یک پل ارتباطی بین سینمای ایران و ترکیه شکل بگیرد. سینمای ایران بسیار عمیق است و در ترکیه همیشه آن را دیده ایم. ایران یکی از کشورهایی است که در تاریخ سینما تغییر ایجاد کرده و تاثیر داشته است.» او دوست دارد در سینما، حیات و زندگی واقعی انسان ها را نشان دهد. کاراکترهای سیاه و سفید را دوست ندارد و شخصیت های خاکستری اولویت اوست. برای او سینما کلاژی از زندگی است. سلیم معتقد است، یک فیلمساز باید جواب این پرسش که «برای چه باید فیلم بسازم؟» را در آینه به خود بدهد. به گفته او، وقتی در سینما براساس چیدمان پیش می رفتند، عباس کیارستمی ریسک کرد و کاراکترهای واقعی را جلوی دوربین برد. پس از او راه جدیدی در سینما باز شد. نوری بیلگه جیلان نیز در سینمای ترکیه این جریان را ایجاد کرده است. در این گفت و گو خانم ماهی مهرپور به عنوان مترجم ما را یاری کرد.

پرسش: از تجربه زیسته شما در این چند روزی که در ایران بودید آغاز می کنم. باتوجه به اینکه اولین بار است که به ایران سفر کردید، چقدر تصویری که از ایران دیدید با تصورتان فرق داشته است؟

راستش خیلی هیجان زده شدم. من به واسطه فیلم هایی که از ایران دیده بودم تصورم این بود که فضای اینجا بسته تر است و آدم ها درونگرا و منزوی هستند اما دیدم حیات و زندگی در جریان است و آدم ها رهاتر از آنچه من فکر می کردم، زندگی می کنند. شاید به دلیل تحولات و اتفاقاتی که در چند سال اخیر در ایران افتاده این تغییرات رخ داده باشد ولی هر چه هست برای من یک تجربه خوشایند بود.

چقدر سینمای ایران را می شناختید. این شناخت به واسطه فیلمسازان خاصی بوده یا سینمای ایران را در کلیت آن دنبال می کردید؟

اینکه سینمای ایران را بشناسیم یک مسئله دیگر است. علاوه بر شناخت سینمای ایران، من سینمای ایران را دوست دارم. البته در میان فیلمسازان ایران عباس کیارستمی برای من در جایگاه اول و ویژه ای قرار دارد و همه فیلم های او را دیده ام. ضمن اینکه سینمای اصغر فرهادی، جعفر پناهی و پرویز را دنبال کردم و همچنان سینمای ایران و فیلم های فیلمسازان آن را دنبال می کنم. شاید به دلیل سنخیت و نزدیکی فرهنگی ایران و ترکیه، خیلی سینمای ایران بر من تاثیر گذاشته و همیشه آن را دنبال می کنم.

شما در مسترکلاسی تان به این نکته اشاره کردید که الگوی فیلمسازی تان را از فیلم کوتاه می گیرید و در واقع براساس مدل فیلم کوتاه، فیلم بلند می سازید. آیا فیلم کوتاه ایران را هم دنبال می کنید یا شناختی از سینمای فیلم کوتاه ایران دارید؟

اتفاقاً به جشنواره فیلم کوتاه تهران هم رفتم و می دانستم که ایران یک پیشینه تاریخی و جدی دارد. اما انتظار نداشتم که در حوزه فیلم کوتاه هم آنقدر فعال و پویا باشد. فیلم کوتاه را خیلی دوست دارم. فیلم کوتاه این نیست که ما می خواهیم فقط یک چیزی از صفحه سینما یاد بگیریم. متفاوت بودن فیلم کوتاه باعث اهمیت آن برای من شده است وقتی در جشنواره فیلم کوتاه تهران حضور یافتم ذوق زده شدم از اینکه فیلم کوتاه اینطور در ایران زیست می شود و جایگاه و اعتبار دارد. در واقع زمانی که سالن های پر از تماشاگر سینما را دیدم و متوجه شدم تا چه اندازه به فیلم های کوتاه توجه می شود، فهمیدم قرار است اتفاقات ویژه ای برای سینمای کوتاه ایران رخ دهد. فکر می کنم وقتی در این جامعه و فرهنگ اینقدر سینما اهمیت دارد و به آن توجه می شود، آدم دوست دارد اینجا بماند و فیلم بسازد. به نظرم در ایران سینماگران و مردم سینما را خیلی جدی دنبال می کنند. از آن جایی که فرهنگ ایران و ترکیه اشتراکات زیادی با هم دارند، امیدوارم در آینده نزدیک بتوانیم همکاری بین جشنواره آک بانک و این جشنواره را رقم بزنیم.

چند وقت پیش فیلمی در ایران به اسم «مست عشق»، به کارگردانی حسن فتحی با همکاری ترکیه ساخته شد، یعنی محصول مشترک ایران و ترکیه بود. آیا این فیلم را تماشا کردید؟

«مست عشق» را هم هنوز ندیده ام اما به دلیل همان سنخیت فرهنگی که به آن اشاره کردم، آثار مشترکی با همکاری ایران و ترکیه ساخته می شود؛ مثل فیلم هایی که بهمن قبادی ساخته است. برخی از این فیلم های مشترک تجاری اند و برخی هم محصول سینمای مستقل یا فیلم های هنری اند. به نظرم آنچه مهم است همبستگی فرهنگ ایرانی با سینماست که انگار درهم تنیده است. با این حال به نظرم به این دلیل که فضای دنیا برای ایران کمی بسته است، آدم ها به سینما چنگ می زنند تا خودشان را در سطح جهانی عرضه کنند و همین به نظرم به تقویت سینمای ایران کمک کرده است. در ترکیه اینطور نیست اما در اینجا همچنان سینمای هنری وجود دارد و ریشه دار است و من حس می کنم آن سینمای مورد علاقه ام را اینجا پیدا کردم.

واقعیت این است که سینمای هنری و فرهنگی ترکیه و آنچه در فیلم های شما یا در سینمای جیلان می بینیم، یک بخش کوچک از سینمای ترکیه است یا دست کم در بین مردم ایران چندان شناخته شده نیست و بیشتر مخاطبان خاص و جدی تر سینما آن را دنبال می کنند. آنچه بیشتر از صنعت سینمای ترکیه در ذهن مردم ایران وجود دارد سریال های ترکیه ای است که از شبکه های ماهواره ای می بینند. چقدر تصویری که در این سریال ها به نمایش گذاشته می شود به واقعیت زندگی در ترکیه نزدیک است؟

خب به نظر من فیلم ها که اصلاً زندگی نیستند، حکایت و مثل هستند که نمی توان کل زندگی را در آنها به تماشا نشست. به نظرم اگر منطقی نگاه کنیم سینما نمی تواند تصویر و بازتاب کامل و عینی زندگی باشد. آنهایی هم که سریال می سازند به این نگاه نمی کنند که چقدرش حقیقت و چقدرش دروغ است. به این فکر می کنند که چقدر می تواند مخاطب را

عکس: فریاد عزیز